

Libris .RO

Respect pentru oameni și *Only a Duke Will Do*

Sabrina Jeffries

Copyright © 2006 Deborah Gonzales

Ediție publicată pentru prima dată de Pocket Books,
o divizie Simon & Schuster, Inc.

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Pentru iubirea unui duce

Sabrina Jeffries

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JEFFRIES, SABRINA

Pentru iubirea unui duce / Sabrina Jeffries

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3718-5

I. Fuiorea, Doina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

SABRINA JEFFRIES

Pentru iubirea unui duce

Traducere din limba engleză
Doina Fuiorea

LITERA®
2019

Capitolul 1

Aprilie 1821, Londra

Dragul meu văr Michael,

Îl cunoști pe ducele de Foxmoor, care a revenit recent în Anglia? Am auzit atâtea povești diferite despre scandalul legat de plecarea lui, încât nu știu ce să mai cred. Lady Draker și Louisa, sora lui Lord Draker, cele mai afectate două lady nu spun nimic despre asta. Ducele a pomenit despre acest lucru în preajma altor domni?

Cu drag, a ta

Charlotte

Nu se schimbase nimic de șapte ani.

Și totul era schimbat.

Simon Tremaine, duce de Foxmoor, stătea în balconul de granit de deasupra grădinilor surorii lui, Regina, și studia atent oaspeții. Poate el era pur și simplu diferit. Înainte de numirea în funcția de guvernator general al Indiei, ar fi știut cu precizie cum să se descurce la acea întrunire a celei mai strălucite și mai bune părți din înalta societate englezească.

Acum, se simțea ca un străin în propria țară.

Un scârțâit îi răsună în urechea stângă, reamintindu-i că nu era singurul străin. Se întinse să-și scarpine pe burtică maimuța, animalul lui de companie.

– Da, Raji, petrecerile de aici sunt foarte diferite de cele de la Casa Parlamentului din Calcutta, nu-i așa?

Nici o orchestră indigenă care să cânte cu entuziasm mai mult decât cu talent, nici o supă cu sos bogat de curry și ardei iute, nici un palmier tropical plin de nuci de cocos. Aici, erau doar harpiști profesioniști, sosuri franțuzești și un gard viu din tisă subliniat de straturi de ciuboțica-cucului.

Și o suită de chipuri noi de asociat unor nume, o suită de membri noi ai parlamentului de evaluat la acea petrecere a zilei de naștere a fiului bastard al regelui.

– Regina ar fi putut să mă atenționeze dacă voia să invite pe fiecare blestemat de parlamentar din regat la petrecerea soțului ei, îi spuse el lui Raji. Sunt surprins că Draker a permis așa ceva. Era o vreme când și-ar fi baricadat moșia în fața adunăturii de aici.

Simon porni spre treptele care duceau în grădinile luminate de felinare, apoi încremeni când privirea lui lungă ateriză pe femeia cu părul negru care stătea aproape de capătul treptelor.

Louisa North, sora lui Draker. Care era tot fiica nelegitimă a regelui. Și chiar femeia care pusese ca el să fie exilat în India.

Regina explicase foarte limpede cum cumnata ei avea să fie la petrecere, dar să se aștepte ca Louisa să participe și să o vadă în carne și oase erau totuși două lucruri total diferite.

În special când ea arăta așa.

Ca reacție la tensiunea neașteptată a stăpânului lui, Raji clănțâni din dinți. Simon încuviință din cap.

– Da, înainte era drăguță. Dar acum...

Cândva în anii petrecuți în străinătate, tânăra nevinovată și ciudată care îi bântuise visele înflorise într-o frumusețe rafinată.

Simon gemu. De ce anii inutili petrecuți pe piața de căsătorie nu-i afectaseră ochii ca niște bijuterii sau răsul strălucitor? De ce mesele ei bogate de la curte nu-i transformaseră silueta ademenitoare într-una corpolentă? Nu era cătuși de puțin corpolentă, la naiba cu ea!

Dar diferită, da. Trăsăturile ei de om de la țară, proaspete, erau acum educate să arate rezervare. Chiar rochia de seară, de culoarea porțelanului albastru, era discretă, un truc feminin de o eleganță tăcută, care doar îi sugera întreaga bogăție a formelor. Și buclele de fetișcană dispăruseră, înlocuite fiind de un vârtej sofisticat de bucle negre care implorau să fie desprinse și sărutate...

La naiba! Cum de îndrăznește să-l mai afecteze așa? Bunicul lui s-ar fi răsucit în mormânt. După purtarea lui nesăbuită față de ea, bătrânul conte de Monteith fusese negru de furie. Simon nu avea să uite niciodată ce îi spusese la ultima lui vizită înainte de plecarea spre India.

„Știu că o să te dovedești la fel de lipsit de valoare ca tatăl tău, urmărind plăcerea înaintea datoriei. N-ai învățat nimic din pregătirea mea? Ești prea mult sclavul pasiunilor tale ca să guvernezi vreodată cu succes o țară.“

La naiba cu el și cu „pregătirea“ lui. Simon demonstrase în India că bunicul matern se înșelase, căci, cu excepția gafei de la Poona, guvernase cu pricepere. Iar acum, avea să-i demonstreze bărbatului că se înșelase și în privința Angliei – cu sau fără Louisa. Își dorea doar ca bunicul Monteith să nu fi murit înainte de a fi fost martor la triumful lui Simon.

Raji dansa fără odihnă pe umărul lui, și Simon mângâie umărul maimuței ca să o liniștească.

– Da, împielitățile. Este cel mai bine să ne alăturăm mulțimii înainte să mă vadă careva, în special domnișoara North, cum mă holbez ca un indian flămând care admiră un bol de orez.

Merse cu pași mari înspre scări.

– Excelență!

Simon se întoarse să vadă un slujitor care se grăbea de-a lungul galeriei.

– Milady mi-a spus să am grijă de dumneavoastră, zise bărbatul când îl ajunsese din urmă pe Simon. Excelența Sa a cerut să vă întâlniți imediat în grădina de trandafiri.

La naiba, altcineva pe care nu voia să-l vadă. Corespondența lui Simon cu fostul lui prieten se limitase la afaceri guvernamentale indiene.

– Ce dorește Excelența Sa?

Slujitorul clipi.

– N... nu știu. Am fost trimis doar să vă chem. El se uită la Raji cu prudență. Să vă pun mai întâi animalul în cușca lui?

– Raji a luat parte la peste treizeci de baluri în India. O să fie bine. Simon îl lăsă pe slujitor să plece. Spune-i Excelenței Sale că o să mă alătur numaidecât.

– Foarte bine, domnule, spuse slujitorul, părând evident neliniștit când plecă grăbit.

Lui Simon nu-i păsa. Regele n-avea decât să aștepte, așa cum îl făcuse el pe Simon să aștepte în toți anii aceia, ca să-și continue cariera politică.

Cobori scările, doar pentru a-și da seama că drumul lui era blocat de Louisa și de doamna în vârstă cu care discuta. Dumnezeule mare, era Lady Trusbut. Era în stare să o recunoască oriunde pe baroana iubitoare de păsări. Nimeni altcineva n-ar fi purtat un evantai și o gențuță cu pene, fără a mai menționa obișnuitele pene de pe rochia de seară și din coafură, care o făceau să arate mai mult ca un vânzător de păsări decât ca soția unui influent membru al Camerei Lorzilor.

Când harpiștii începură să interpreteze o nouă piesă și Lady Trusbut își întoarse capul să asculte, el observă că purta chiar un păun artificial amplasat ingenios în...

La naiba, Raji!

Chiar când Simon se gândi la asta, se repezi spre animalul de companie, dar Raji alerga deja pe scări după singurul lucru care îl putea face să devină neastâmpărat. Păsările false.

Cu multă voioșie, Raji se urcă pe spatele lui Lady Trusbut și se cufundă în coafura ei după ceea ce credea el că era o jucărie. Simon se repezi după el blestemând, tresărind când Lady Trusbut țipă... și continuă să țipe în timp ce Raji făcu un salt în capul ei, trăgând puternic de ornamentul atașat de părul lui Lady Trusbut.

– Raji, nu! porunci el, dar vocea lui fu complet acoperită de oaspeții panicați care alegeau să o ajute.

Între timp, Louisa încercă să convingă maimuța să-i vină în brațe, în vreme ce Lady Trusbut se cufundase într-un fel de incantație:

– Ia-l de pe mine... Ia-l de pe mine... Ia-l de pe mine...

– Raji, vino aici! țipă Simon în timp ce se apropia de ele.

De astă dată, atât animalul lui de companie, cât și Louisa îl auziră.

Totuși, Raji îl ignoră, dar Louisa nu. Capul ei se întoarse, cu ochii plini de o uluire trecătoare. Apoi, trăsăturile i se destinseseră sub o mască netulburată.

– Înțeleg că această creatură îți aparține.

– Mi-e teamă că da. Se uită furios la animalul lui de companie. Dă-te jos în clipa asta, neisprăvitule!

Simon se întinse după el, dar Raji se dădu mai în spate, luând cu el păunul și scoțând un alt țipăt de la Lady Trusbut. Pentru o maimuță, Raji poseda un simț bine dezvoltat al instinctului de conservare.

– Întrăutățești lucrurile, Excelență. Se teme de tine.

– Singurul lucru de care îi este teamă este să piardă pasărea aia blestemată, răbufni Simon, iritat că ea putea să-l numească „Excelență”, de parcă erau străini.

– Vai de mine, vai de mine! Lady Trusbut se apucă de cap, apoi țipă când Raji scormoni mai tare. Nu trebuie să lăsați creatura aia să distrugă păunul meu favorit!

– Este în regulă, spuse Louisa. Sunt sigură că putem găsi altceva ce să distrugă. Ea aruncă o privire în jur, apoi apucă o cupă de la un lacheu care trecea. După ce-și înmuie degetul în punct, îl ținu deasupra maimuței. Oh, miroase asta, Raji. Nu miroase delicios?

Louisa bău din cupă și zâmbi larg, cu degetul mai aproape de maimuță. Mmm, este foarte dulce.

Raji se aplecă suficient de aproape pentru a-i linge degetul, întâi cu grijă, apoi cu nerăbdare. Louisa ținu cupa mai sus, iar Raji o atinse cu o mână, în vreme ce în cealaltă ținea pasărea.

Louisa trase cupa mai în spate.

– Oh, nu, băiete dragă, trebuie să vii aici după ea.

De îndată ce Raji se aplecă spre cupă, Simon se întinse să desfacă degetele maimuței de pe păun. Raji arăta dărâmat, dar la sfârșit câștigă punctul și sări pe umărul Louisei. Lady Trusbut fu uimită, dar Louisa nici măcar nu clipi. Cu un calm admirabil, luă maimuța în brațe și îi întinse cupa.

Câta vreme Lady Trusbut își aranja cu frenezie coafura la loc, Simon îi spuse Louisei:

– Lasă-mi-l mie.

Hoțomanul era sigur că urma să se îndrepte direct spre păunul lui Lady Trusbut de îndată ce termina punctul. Dar, când Louisa îl ținu, maimuța o apucă de corsaj și se tângui.

– Se pare că nu vrea să vină la tine, spuse ea, arcuind o sprânceană neagră ca pana corbului, în timp ce îl legăna pe Raji la piept.

– Bineînțeles că nu, murmură Simon. Împielițatul de animal de companie goli cupa, apoi îi aruncă o privire satisfăcută lui Simon. Trădător mic! Jumătate dintre bărbații din grădina asta ar da orice să fie unde este afurisitul ăsta chiar acum.

O roșeață se răspândi dinspre obrajii Louisei spre gât, până aproape de sâni care-i serveau lui Raji drept pernă, făcând ca pulsul lui Simon să se întetească asemenea fugii unui elefant care o luase razna. Dar privirea calmă care o întâlni pe a lui era atât de distantă de parcă nu s-ar fi întâlnit niciodată.

– Dacă nu-ți place unde stă acum animalul tău de companie, poate n-ar trebui să-l iei la petreceri.

– Dumnezeule mare! Lady Trusbut, care își repara coafura, ridică o mână mânjită de sânge. Bestia m-a rănit!

Apoi, leșină.

În timp ce Simon înjură, Louisa spuse pe un ton poruncitor:

– Dă-mi sărurile mirositoare.

– Unde sunt? întrebă Simon.

– În gentuța mea. Louisa încercă să jongleze cu Raji și cu cupa goală. Oh, nu contează. Poftim, ia-ți maimuța.

Îl aruncă pe Raji în brațele lui Simon.

Raji scăpă cupa, dar, când se uită cu jind la Lady Trusbut – întinsă pe jos – și la păunul ei, Simon îl prinse numaidecât de încheieturi.

– Nu, nu o să faci asta, hoțomanule.

Louisa flutura deja sărurile mirositoare pe la nasul lui Lady Trusbut, în timp ce alte femei se înghesuiau împrejurul cărării pietruite ca să o ajute. Simon se simți ca un intrus. Din nou.

– Iertați-mă, doamnelor, dar ar fi cel mai bine să-l pun pe Raji în cușca lui.

Nimeni nu-i acordă atenție, cu excepția Louisei, care îl privi în treacăt.

– Da, Excelență, poți să-ți iei tălpășița acum. Avem situația sub control.

Să-și ia tălpășița acum. O replică acidă îi stătea pe buze, dar Raji se lupta să se elibereze, așa că Simon nu putea să stea să se certe.

– Te rog să-i prezinți scuzele mele lui Lady Trusbut.

Se depărtă cu pași mari prin mulțime. Ignoră șoaptele celor din jur, urcă în grabă scările, apoi, odată ajuns înăuntru, enervarea lui spori.

– Ai putea crede că eu și femeia asta suntem doi străini, mormăi el în timp ce se îndrepta furios spre biblioteca enormă a lui Draker, unde lăsase cușca lui Raji. Poți să-ți iei tălpășița acum, Excelență... Cum îndrăznește să mă alunge de parcă aș fi un afurisit de servitor? Simon se uită încruntat la Raji. Și tu trebuia să înrăutățești lucrurile, nu-i așa? Trebuia să mă faci să par un prost în fața ei. Nenumărate baluri indiene fără nici un incident, și tu alegi prima petrecere englezească pentru a ne face de răs pe amândoi.

Cu Raji protestând la fermitatea cu care îl ținea stăpânul lui, Simon intră în bibliotecă.

– Data viitoare când o să cioplesc ceva pentru tine, neisprăvitule, o să fie o pereche de cătușe.

Era o amenințare inutilă; Simon rareori îl închidea pe Raji în cușcă. Era probabil cauza pentru care ticălosul țipa indignat în timp ce Simon îl căra spre închisoarea lui.

– Am uitat că cioplești, spuse o voce dureros de familiară din spatele lui Simon. Obişnuiai să faci așa un dezastru în camera de oaspeți.

Simon gemu. La naiba. Mai întâi Louisa, acum asta. Se întoarse ușor cu fața spre rege, care tocmai intrase în bibliotecă.

– Maiestate!

În timp ce făcu o plecăciune, cu Raji în brațe, Simon se pregăti pentru confruntarea stânjenitoare.

– Vioi băiatul, nu-i așa?

Regele făcu semn din cap spre Raji, care continua să protesteze pentru retragerea lui iminentă din înalta societate.

– De obicei, se poartă mai bine.

Simon îl împinse pe Raji în cușcă, dar numai când îi dădu animalului de companie pasărea vesel pictată, jucăria lui favorită, Raji se calmă, strângând la piept creatura cioplită cu o afecțiune paternă.

George se strecură mai aproape ca să privească cușca.

– Tu i-ai cioplit jucăria?

– Cioplitul mă ajută să gândesc.

– Să faci planuri și comploturi, vrei să spui.

Simon se uită la el cu prudență.

– Un talent de care te-ai folosit și tu, din câte îmi amintesc.

– Destul de adevărat. Regele îl cercetă din priviri pe Simon. Arăți bine.

– Și tu la fel.

De fapt, George arăta ca o balenă umflată. O viață plină de desfrâu era trădată de trăsăturile pufoase și de pielea palidă.

– Nu obișnuiai să mă minți, canalie obraznică, așa că nu începe acum.

Simon își înăbuși un râset. Obişnuia să-l mintă pe rege cu o regulă dureroasă... era modul în care avansase în carieră. Dar gata.

– Bine. Arăți ca naiba. Asta voiai să auzi?

George făcu o grimasă.

– Nu, dar este adevărat, nu-i așa?

– Adevărul depinde de cum privești lucrurile. Simon închise cușca lui Raji, întrebându-se ce punea la cale regele. Așa cum spunea aghiotantul meu: „Este mai bine să fii orb decât să vezi lucrurile numai dintr-un punct de vedere“.

– Nu-mi livra o prostie luată de la o corcitură indiană, răbufni George. Nu ești un nabab nerăbdător să țină discursuri despre călătoriile lui și să-i distreze pe neserioși cu animalul lui de companie. Amândoi avem un destin mai mareț.

În vreme ce degetele lui încrăuniră pe încuietorea cuștii lui Raji, Simon spuse pe un ton neutru:

– Pari cam sigur de asta.

– Nu este momentul pentru jocuri. Știi că ai fost la parlament ieri. Faci un bilanț al situației, nu-i așa?

Simon nu negă. Și nici nu dezvăluie că doar într-o oră petrecută alături de camarazii lui se lămurise cât de mult i se schimbaseră ideile despre politică în timpul petrecut în India. Guvernarea cu o indulgență paternală funcționase bine pentru oamenii de pe vremea bunicului lui, dar Revoluția franceză și dezertarea americană schimbaseră așteptările oamenilor.

Din nefericire, vechea gardă reacționase dur și instituisese politici draconice care stârniseră și mai multe probleme. Trebuiau să asculte de vocile nemulțumite. Ceea ce însemna revizuirea Camerei Comunelor în așa fel încât să-i reprezinte nu doar pe cei mai bogați moșieri. Simon nu avea de gând să îi lase pe vechii lui aliați să afle de noile lui idei. Trebuia să o ia mai ușor. Vechea gardă nu răspundea bine la propunerile de reformă... El trebuia să se reasigure că măsurile lui nu ar însemna o răsturnare a guvernului. Schimbarea moderată, lentă era singurul lucru care avea șanse să fie acceptat.

Simon se întoarse și-l găsi pe rege privindu-l nesigur.

– Înseamnă că vrei să mergi înainte cu ambiția ta de-o viață, nu-i așa? Maiestatea Sa îi studie chipul. Toată lumea se aștepta să mergi pe calea familiei Monteith.

Atunci, toată lumea putea să se ducă naibii. Pentru că, deși ambiția lui Simon era mai aprigă ca niciodată, nu avea să continue pe calea bunicului și să trăiască o viață de ipocrizie și de corupție morală secretă.

Sau să aibă din nou de-a face cu regele și cu intrigile lui. Maiestatea Sa era, în cel mai bun caz, imprevizibil și, în cel mai rău caz, periculos.

– Nu m-am hotărât încă...

– Ba sigur că da. Îi aruncă lui Simon o otheadă vicleană. Sau n-ai fi dus până la capăt mandatul de guvernator general. Te-ai fi întors în Anglia de îndată ce te săturai de căldură, șerpi și problemele cu băștinașii. Dar tu ai mers mai departe când un om mai slab ar fi spus: „Am avere și rang. Cine mai are nevoie de politică?”

Simon sări ca ars.

– Am mers mai departe pentru că am promis să fac asta.

– Și pentru că ți-am spus că nu o să ai nici un viitor în politică dacă n-o făceai.

Cu siguranță, Maiestatea Sa voia să insiste asupra chestiunii.

– Da. Dar am slujit mandatul cu credință, iar acum îmi datorezi sprijinul tău necondiționat pentru candidatura mea la funcția de prim-ministru. După cum ne-am înțeles.

Cu un zâmbet viclean, regele îl încercui.

– Ah, dar asta nu este exact ce am convenit, nu-i așa? Am spus că, dacă pleci în India, nu o să mă opun reintrării tale în politică odată ce te întorci. Nu am menționat nimic despre vreo susținere.

Un acces puternic de furie îi arse măruntaiele lui Simon. Chiar dacă nu era surprins că Maiestatea Sa despica firul în patru, reacția acestuia îi zădărnicea planurile pentru Anglia. Oricât de mult detesta gândul, schimbarea permanentă avea nevoie de complicitatea regelui.

Dar să fie blestemat dacă ajungea să implore.

– Atunci, sunt pe cont propriu. Mulțumesc mult că ai clarificat acest detaliu. Se întoarse spre ușă. Acum, dacă mă scuzi...

– Așteaptă, naiba să te ia! Ideea era dacă tu chiar ai nevoie de sprijinul meu necondiționat...

– O să fac așa cum ai spus. Simon făcu o pauză când ajunse la ușă. Ultima oară când mi-ai fluturat „suportul necondiționat” prin față, m-am trezit alungat. Mulțumită unui sărut nesăbuit și unui pumn de false promisiuni. Iartă-mă dacă mi-am pierdut pofta de a mai căuta favorurile tale.

– Nu fi impertinent, Foxmoor. Știi al naibii de bine că ceea ce s-a întâmplat cu Louisa a fost greșeala ta. Ți-am spus să n-o faci să creadă că o să te căsătorești cu ea. Trebuia să întorc privirea când m-ai sfidat?

În mod evident, aveau să poarte discuția aceea, fără a se ține cont de dorințele lui Simon. El închise ușa și se întoarse spre rege.

– Mi-ai dat o misiune imposibilă. S-o curtez, dar să n-o curtez. Să o conving să meargă singură cu mine ca să o poți întâlni, dar să nu-i spun de ce. El răsufleă apăsător. N-am putut să-ți îndeplinesc obiectivele rămânând indiferent.

– Credeam că o să te porți ca un gentleman onorabil.

Cu Louisa, a cărei gură voluptoasă îi băntuia visele încă de atunci?

– Până și eu am limite.

George îl scrută din priviri pe Simon.

– Este mult schimbată față de tânăra pe care o știai atunci, nu crezi?

Schimbarea bruscă de subiect îl puse și mai în gardă. Mergeau pe nisipuri mișcătoare.

– N-aș putea spune. Abia am avut timp să vorbim.

– Se simte mai bine în societate, mai încrezătoare. El se încruntă. Prea încrezătoare, dacă m-ai întreba pe mine.

– Probleme în paradis, Maiestate? spuse Simon sec.

George se încruntă la el.

– Presupun că sora ta ți-a povestit despre asta.

– Eu și Regina nu discutăm despre Louisa.

Regele se liniște.

– Fata asta încăpățânată mă înnebunește. Refuză orice pretendent, spune că nu o să se mărite niciodată. La început, n-am crezut-o, dar are douăzeci și șase de ani și încă n-a lăsat nici un bărbat să se apropie de ea. Îi aruncă lui Simon o privire scurtă, mohorâtă. Apoi, mai sunt activitățile ei. N-am protestat când a fost la școala aia blestemată a văduvei Harris și le dădea sfaturi fetelor cum să se poarte la curte. Mă gândeam că o să o țină ocupată, din moment ce Louisa a suferit mult la moartea fiicei mele Charlotte, ca fiecare dintre noi. Dar acum s-a amestecat cu reformatorii și se tot duce la Newgate...

– Închisoarea? spuse el, curios fără voia lui.

– Exact. Ea și Societatea Doamnelor din Londra se duc alături de protestanții din Asociația pentru Reabilitarea Femeilor Prizoniere de la Newgate ca să ofere ajutor.

Lucrul acesta îl luă prin surprindere. Louisa nu i se păruse niciodată genul de femeie care să meargă pe calea reformei, cu atât mai puțin a genului de reformă incomodă.

– Și fratele ei i-o permite?

– Draker este de acord, la naiba! O lasă chiar și pe Regina să meargă cu ea. Prostul crede că este bine pentru ele să-și ocupe timpul cu ceva „util” și „de valoare”.

Simon ridică din umeri.

– Munca de caritate este o ocupație străveche pentru doamne.

– Pentru cele necăsătorite? Care n-ar trebui să aibă mințile murdărite de depravarea la care ar fi martore acolo?

Amintindu-și de singura vizită la Newgate, cu ani în urmă, Simon se cutremură. Bărbatul avea dreptate. Deținuții pe care îi văzuse se comportaseră doar puțin mai bine decât animalele. Și să și-o imagineze pe Louisa acolo...

Dar nu era problema lui.

– Și când Louisa nu se duce valvârtej la Newgate, ea și Societatea Doamnelor din Londra adună fonduri pentru asociație.

– De asta vorbea cu Lady Trusbut.

– Oh, de la Lady Trusbut vrea mai mult decât bani. Își dorește ca nătânga aia să se alătore Societății Doamnelor din Londra ca să...

George se opri brusc. Simon miji ochii.

– Ca să ce? Ce-i rău dacă Lady Trusbut se alătură grupului caritabil al Louisei?

Regele întoarse privirea.

– Nimic. În afara faptului că merg prin închisori, bineînțeles.

Era evident că nu detaliul acela îl îngrijora pe rege. Nu că ar fi contat.

– De ce noua ocupație a fiicei tale m-ar interesa pe mine?

Privirea lungă a Maiestății Sale se întoarse la el.

– Îți mai pasă de Louisa? Când Simon se încordă, George adăugă în grabă: Ce ar fi dacă ți-aș spune că ai putea să o ai?

Simon fu cutremurat de un fior, pe care îl înăbuși cu cruzime. Era o capcană.

– Sunt sigur că Louisa ar avea o opinie foarte clară despre asta.

– Poate, dacă ar ști. Dar vreau ca aranjamentul ăsta să rămână între noi.

Simon trase adânc aer în piept.

– Dacă crezi că o să mai joc...

– Nu sugerez nimic necinstit; de astă dată, mă refer serios la căsătorie. Are nevoie de un soț care să o apere. Și tu ești soluția logică.

– Eu! Propunerea îl ului pe Simon. Doar nu vorbești serios. Ce s-a întâmplat cu afirmația aia cum că ar trebui să se mărite din dragoste? Că eu sunt incapabil de asta?

Ceea ce era și adevărat, din nefericire.

– Am crezut că o să găsească pe cineva. Dar n-a găsit, și mă tem că nu va găsi niciodată.

– Numai dacă nu mă însor eu cu ea?

– Exact. Însoară-te cu ea, culcă-te cu ea și fă-i un copil. Fă tot ce este necesar ca să o ții acasă în siguranță.

Simon izbucni în râs. Nu era conversația pe care se așteptase să o aibă cu Maiestatea Sa.

– Cu siguranță, vezi ironia situației. Eu și Louisa... căsătoriți...

– Ți s-a părut destul de atrăgătoare cândva. Chipul lui se întuneacă. Sau cererea ei ca să fii gonit ți-a schimbat sentimentele tandre în dușmănie?

Încântarea lui dispăru.

– Nu am pentru ea nici un fel de sentiment, nici într-un sens, nici în altul.